

Любов, вяра и надежда

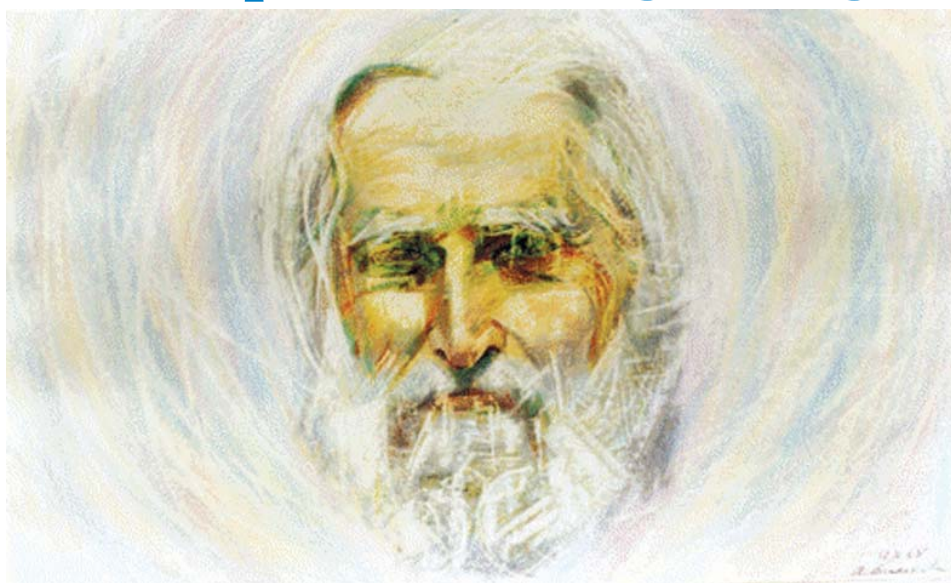
Апостол Павел казва: „Ако говоря с човешки и с ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка. И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да преместям, а любов нямам, нищо не съм.“ Сега хората много знания имат, имат вяра, може и да предсказват. Всичките тия неща не ползват човека.

„И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам.“ Някои искат да кажат, че трябва да се ползват. Жертвата нищо не ползва. Дал си един, два, три, четири хляба, много си жертвал. Какво си жертвал? Нищо не жертваш. Всичките сме пълни с неща, които не прищежаваме.

„Любовта дълготърпи, благосклонна е.“ Търпиш - ден не си ял, два, четирийсет дена търпиш. Тук между вас има до десет дена търпение. На някои търпението на седмия ден изчезва, припадат.

„Любовта не завижда.“ Малцина са онези, които не завиждат.

„Любовта не безобразства, не дири своето си, не се раздражава,

не мисли зло, на неправдата не се радва, а сърадва се на истината, всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи. Любовта никога не отпада; другите обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне. Защото отчасти знаем и отчасти пророчествуваме, а когато дойде съвършеното, това, което е отчасти, ще се прекрати. Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах; но откак станах мъж, напуснах което е младенческо.“

Дотогава, докато човек има известни сла-

бости, той е младенец. Не е прегрешение. Защото малкото дете, като се роди, до една-две години много престъпления прави. Майката заглажда престъпленията. Не е виновато детето. Но като стане на двайсет и една година, ако прави същото нещо, майката е недоволна.

„Като станах мъж, напуснах, което е младенческо. Защото сега видим мрачково като през огледало, а тогава ще гледаме лице с лице; сега познавам отчасти, а тогава ще познавам, както съм и познат. А сега остават тези трите: вяра, надежда и любов, но най-голяма от тях е любовта.“

Сега ще ви кажа нещо утешително. Ние раз-

глеждаме живота така сега, както не е. Казваме, че животът е много лош. То е наше субективно схващане. Мислите ли, че ако животът се проявеше другояче, щеше да бъде по-добре? Този живот, който сега живеем, е един от най-добрите, който може да бъде в дадения случай. Тогава, каква е вашата философия? По-добър живот от този няма. Казвам, всичките недъзи, които съществуват, те са на мястото си. Всичко, което е в света, е на мястото си. Ако не е на мястото си, тогава защо се допуска?

Аз като гледам, считам, че всички хора са различни екземпляри. Такива именно са ценни.

продължава на стр. 2

Паневритмията - Великата хармония на всемира

Законите на Паневритмията са написани в целия всемир.

Паневритмията съществува в цялата природа.

Има една хармония и ритъм в цялото битие. Целият Космос е проникнат от музика и движение, съчетани в едно цяло. Това именно е Паневритмията. При движението на небесните тела се осъществява тъй наречената Хармония на сферите - една музика, която изпълва цялото пространство.“

Паневритмията, която ние познаваме като танц, е изображение, отражение в земни условия на космичните закони.

Планетите и слънцата танцуват своята Паневритмия - т.е. движат се в общия космичен ритъм, който е обусловен от една велика, подлежаща го Разумност. Паневритмията е свалена от един свят на красота, точност, мир и хармония.

Хармония и красота. Мир и радост. Колко ни липсват те сега, когато уплашеното и объркано човечество е залято от настоящи кризи и пророчества за предстоящи катаклизми. Хаосът като че ли се бори да обсеби не само обществения живот, но и човешкото съзнание. Нагнетява страх и безумие.

Спокойно и отмерено, на този апокалиптичен фон се разгръща свещеният танц, в чиито форми се отразяват законите на Разумната природа. Спокойно и отмерено ни въвежда стъпка по стъпка в родния ни дом - сферите на красотата. Поставя ни в досег с Ангелските йерархии. Напомня ни, че сме повече от това, което виждаме на повърхността, припомня ни нашия космически произход и издига ума до чертозите на бялата светлина.

Нека да си пожелаем - когато в първия ден на Пролетта се завърти свещеният кръг на Паневритмията - Божият мир и Божието благословение, извиращи от нея, да залее цялата земя.

Светла Балтова

Отново повод за радост

От 26 февруари до 5 март тази година в град Бамберг, Германия се провежда третия международен малеров конкурс за надарени млади

диригенти. Той се провежда на всеки три години. След сериозна селекция на участници от целия свят, дирижирайки световноизвест-

ният симфоничен оркестър на Бамберг, диригентът на хор „Евера“ Йордан Камджалов отново спечели престижна награда - този път

трета. Нека му честитим, да му благодарим за радостта и възлнението, с което ни дарява след всяка международна изява.

Любов, вяра и надежда

от стр. 1

Туй разбиране, което хората имат, то е детинско разбиране. Господ създаде света. Отец не съди. Бог е, Който изглажда нещата, не съди никого, за Него всичко е добро, за Него всичко е лошо; но и лошото, и доброто, всичко е на място.

Злото е без закон. Доброто е със закон. В злото човек служи на себе си, в доброто служи на другите. Това е разликата. Какво лошо има, че служи на себе си? Няма нищо лошо. Ако той забогатее, какво лошо има? Че много яде? Народили му се много деца, какво лошо има - но си тежест. Че не е родил никакви деца - почива си човекът, работното време минало. Та ние разглеждаме много повърхностно някой път.

Сега аз разглеждам нещата от Божествено гледище. Всичко онова, което Бог е създал, е добро в света. Злото е нещо, което не съответства на нас. Вие мислите, че лошото е отвън. Светът е вътре във вас. Вие нямате една ясна представа за живота, а търсите причините в него. Всичката причина сте вие. Всеки човек е причина за своето щастие и нещастие. Някой човек те мрази. Не си ли ти причината? Мога да ви дам много обяснения. Защо те мрази някой? Той в миналото ти е бил слуга, работил двайсет години, ти нищо не си му дал. Този човек помни и те мрази. Казваш: „Той ме мрази.“ Ти си забравил, той не е забравил. Къде е причината? Казваш: не е добър човек. Че ти не си добър, ти го направи лош този човек. В този живот повикай го, направи го наследник, завеща му нещо, осинови го. Много хора сега

осиновяват чужди деца, осиновяват своите слуги, които в миналото са ги изтезавали. Хубаво правят. Човек, който нагрубява хората, Господ не му дава деца, само слуги му дава Господ, да ги осиновява. Сега дали вярвате, не е въпрос за вяра, то е въпрос за знание.

Известно изречение имате: „Бъди търпелив.“ Хубаво, търпението какво е? Като си при лошите хора, търпението е необходимо, но като си при добрите хора, няма нужда от търпение. Като

възгледи в живота. Дали човек е добър, или лош, то е възглед. Колективно хората съдят. Единично нямате право да съдим другите. Като съдим другите, и нас ще съдят. Днес съдите едного, утре вие направите погрешка, вас ще съдят. Онези, които съдите, вземайте предвид, влезте в тяхното положение.

Най-първо, ако обикнете Бога, вие ще поправите всичко. Ако обикнете ангелите, вие наполовина ще разберете живота. Ако обикнете себе си, тогава една трета от

те живеят, злото ще бъде отляво, доброто отляво. Ако ние сами живеем, тогава чрез постъпките ние създаваме злото в себе си.

Бог е свършено същество, единствено благо същество, Единствен, който не причинява зло, никого не изкушава. От Бога надолу всички причиняват страдание. Усвършенстването, благо, което вие искате да имате, съдействайте и другите да го имат. Не очаквайте светът да се поправи. Сега чакате нов ред в света. За мене

между обич и Любов? Любовта е единна. Всичките хора се обичат по един и същ начин. Обичта се дължи на материалните блага. Ти обичаш един човек, защото ти е дал повече. То е оценка на Любовта. Обичта е разнообразна. Обичта се дължи на хората. Тя е качество на множеството. Само Бог може да люби. Единственият, Който люби, е Бог. Тия, които обичат, сме ние хората. И ангелите са същества на обичта. Ние вземаме, и в туй, което сме взели, тогава се явява Любовта. В Бога Любовта се изявява естествено. Туй, което човек дава от себе си, е Любов. В нас туй, което сме взели, е Любов. Бог, което дава, счита за Любов. Ние кое-то вземаме, считаме за Любов. Дотолко сте добри, доколкото ви дават.

Сега смесвате Любов и обич. Любовта е едно, тя е проявление на Бога, то е великото в света, което дава възможност за всички постижения. Човек трябва да изучава законите на Любовта. После, трябва да изучава законите на обичта. То е множеството. Обичта е външно разнообразие. Любовта е вътрешно разнообразие.

Научете се поне да обичате Господа за онова, което ви е дал. Той ви е дал и се е грижил през всичките векове, давал ви условия. Вие седите и сте недоволни. Благодарете. Да благодарим на Бога, че любовта Му е към всички без разлика. Само Той съзнава, че едни са успели, оценяват Любовта повече, други - по-малко. Едни вземат повече от Любовта, други - по-малко. Разногласие се явява. Правият път в своето развитие е да съзнаваш своите пог-

решки.

Когато дойдем при страданията, пак ни любя. Когато слизаем, пак е с нас. Като те бият, те снемат, мисли ти доброто. Ти се радвай, че те уволняват. Ти се радвай, че си бил млад. Ти се радвай, че си остарял. Като си стар, няма да имаш изкушенията на младия, ще бъде умът ти свободен. Като млад ще се пържиш в своята обич, ще цъкаш зъби, ще се заканваш на този, на онзи. Като стар ще се примириш, ще дадеш право на всичките.

Та сега вземете положението на старите хора. Не цъкайте със зъби, понеже досега сте цъкали. Престанете вече да цъкате. Сега остават тия трите: Любов, вяра и надежда, но най-велика е Любовта. Съзнавайте, че Бог е Любов. Не навън да го покажете, но себе си да убедите. Да носите образ и подобие на Бога и този образ и подобие е, който Той люби в нас. От нашето гледище, понеже Той е направил всички, Той обича всички. Следователно обичта Му е съобразена със степента на развитието. Любовта Му е еднаква. Обичта Му е различна. Бог обича различно. Бог в Себе Си не прави различие на душите. Всичките души, които са излезли от Него, имат еднакво предназначение, еднакво ги благословил, еднакво може да достигнат до степента, която Той определил. Един ден всичките души ще станат ангели, служители на голямото Царство на Бога. Тогава ще бъдат радостни и весели, че служат на Бога.

Любовта ни свързва с Бога. Обичта ни свързва с ангелите.

Утринно слово от Учителя

се намира пред добрите хора, човек трябва да бъде благ с тях. Като се намеря между учени хора, какъв трябва да бъда? Ако те са учени, трябва да бъде мъдър. Защо то учението дава рохкия материал, мъдростта използва този материал. Ученият човек има материал, събира. Мъдрият човек използва, обработва този материал.

Да дойдем до същественото в живота. Ние преждевременно не трябва да си образуваме

живота ще разберете, две трети ще останат неразбрани. От обич към себе си се ражда злото в света. Когато хората се обичат, влизат в стълкновение, тогава се ражда злото. При ангелите злото се отделя от доброто, а при Бога злото не съществува, злото и доброто се примиряват. За да се примирим със злото, Бог трябва да живее в нас, Божественият живот трябва да бъде в нас. Ако Бог живее в нас, зло няма да има. Ако ангели-

новият ред и днес може да се тури, какво ще очаквам векове? Този нов ред съществува в Природата, само че още на Земята не е дошъл. Сега се чудят по кой начин ще дойде. За да дойде новият ред на нещата, трябва да има пролет. Зимно време новият ред не иде. Пролет да е, да изгрее Слънцето, да се дадат условия на всички хора да се проявят тъй, както те са създадени.

Каква е разликата

Катаклизмите отвън и отвътре

Питам: Как се справяте вие с гнева си? Като ви наблюдавам, вие викате, кряскате, докато изразходвате енергията на гнева. Казваш: „Пусни водата да изтече, за да ти е мирна главата“. - Трябва да изтече водата, но мътната. При това, тя ще изтече, но отново друга ще се набере. Но ако трябва е запущена, отде ще изтича мътната вода? Който може да впрегне гнева си на работа, той усилва своята памет. Отслабването на паметта се дължи на постоянно безпокойство и гняв. Аз говоря за вътрешното безпокойство. Някой външно е спокоен, а вътрешно е постоянно в смущение и безпокойство. Ама станало някакво земетресение, наводнение! Бъ-

ди вътрешно тих и спокоен! Питаш: „Може ли да стане тук земетресение?“ Земетресението има своите причини. Ако създадеш условия за земетресение, и това ще стане. Чашата, сама по себе си, не може да се счупи. Ако я удариш силно, ще се раздробят много частички; ако я удариш слабо, няма да се счупи. Ние гледаме на земетресението като метод на природата. Бушването на океанските води е пак метод. Всичко, каквото става в природата, има своята добра страна. От това гледище и земетресението има добри страни. Ако хората живеят добре, нямаше да има земетресения. Ако пък станеше някъде земетресение, то щеше да

бъде хармонично, плавно. Всичко, каквото става в природата, става и в човека. Като се мъчи да преодолее вътрешните стихии в себе си, той става силен, крепък.

И тъй, изучавайте законите на външната природа, за да познавате законите на своето вътрешно естество. Минаваш за окултен ученик. Опитай се да приложиш едно окултно правило. Някой ти каже, че си простак. Ти веднага кипваш и казваш: „Ти си по-голям простак“. Ето старият начин на отношения. Каквото и да ти каже, усмихни се и нищо не казвай. Ако трябва да отговориш нещо, кажи: „Радвам се, че си срещнал един простак“. Думата „простак“ ще произведе два раз-

лични резултата: или ще те разгневи, или ще те развесели. Ако те разгневи, ти си срещнал учен човек, който могъл да наруши твоето равновесие. Ако те развесели и се усмихнеш, ти си учен, а той - прост.

На малки изпитания повечето хора лесно усвояват; щом дойде по-го-

мообладанието на човека. Така той се калява, става достоен ученик на новите идеи, на новото учение. Всяко ново учение е предизвиквало и предизвиква гонение против себе си. Привържениците на старото първи се обявяват против новото. Старите преследват новото, новите хора го защитават. В тази борба се познава кое е ново и кое - старо. Езичниците гонеха християните, но последните минаваха и заминаваха покрай тях с усмивка. Да отговаряш на злото с добро - ето новото. Всяко ново учение, което носи свобода, може да се приеме. То освобождава човека от ограничителните условия на живота.

Учителя

Весела Несторова (1909-2002)

СЛОВО ПО СЛУЧАЙ 100 Г. ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ВЕСЕЛА НЕСТОРОВА

Отношение „Учител-ученик“

„Колко бавно и трудно си пробива изворът път към светлината от дълбоките земни недра! Колко бавно и трудно проглежда човекът, облечен в тази тъмна, тежка материя, за да познае поне отчасти скритата истина за единството и многообразието на живота.“

Велики души са онези хора, които са възплътели стремежите, копнежите и търсенията на цялото съзнателно човечество. Те са големи пълноводни реки, които събрали водите си от безброй малки и големи притоци, вървят плавно и мощно по пътя, който сами са си проправяли, за да дават живот на земята.“

Родословие

Баща - Теодор Несторов родом от Панагюрище. Учи в Самоковското протестантско училище, а след това в Робърт колеж, Цариград. Продължава образованието си в СУ, където завършва право. Създава библиотеката в Народната банка и там той работи като библиотекар 16 г. Освен това пише статии и започва поезия, която Весела по-късно завършва по заръка на Учителя. Умира на 44 г. през 1922 г.

Майка - Божана Тодорова родена в Пловдив през 1885 г. Завършва стопанското училище за шев. Оженва се на 20 г. и не ходи на работа по настояване на съпруга си, въпреки, че средствата им не достигат. Двамата имат три деца: Екатерина - 1906 г.; Весела - 1909 г.; Георги - 1912 г.;

Ранни години

Весела Несторова е родена на 23 декември в 0 ч. и 20 мин. в София. В детските си години тя живее трудно и бедно, в строга пуританска атмосфера. Отношенията между майката и бащата често са обтегнати. Стига се дотам, че за известно време те живеят разделени. Това не пречи малката Весела да получи вдъхновение и на 11 г. да направи първата си скропна композиция. Друг светъл лъч от този период е първата среща с Учителя на „Опълченска“ 66, където я води нейната майка. Даже и невръстно дете тя пази живо този спомен в годините. През 1918 г. е първата истинска проява на сцена, където изпълнява дует в детска

опера. През 1923 г. по препоръка на Лунка Цветанова, съпруга на съученика на Учителя от Свищов - пастор Цветанов, В. Несторова постъпва в американския пансион в Ловеч, където учи до 1928 г. През тези пет години от живота й строгите поръчки на протестантската дисциплина продължават, но вече лишения и бедността липсват. На 2 юли 1928 г. тя отпътува за Америка с малка стипендия, за да продължи своето образование в колежа „Елмайра“, Ню Йорк по линия на методистката мисия. В началото радостта е голяма, но скоро след пристигането й в Новия свят се занизват тъжни дни на носталгия и още на първата година тя иска да се върне обратно в България. Не й позволяват, благодарение на което, според нея, завършва висшето си образование. Периодът в Америка е характерен с интензивен труд и широка обществена дейност, свързана с представяне на българската култура. С хубавия си глас В. Несторова впечатлява една богата дама, която дарява сума, за уроци по пеене. Връща се в България на същата дата, на която отпътува за Америка - 2 юли 1932 г. От 1932 до 1937 г. Весела Несторова отново е в пансиона в Ловеч, но вече като преподавател. Такава е уговорката й с американските мисионери преди да отпътува за Новия свят, а именно - пет години да преподава английски.

Професионално развитие до 1944 г.
След завръщането си от Ловеч през 1937 г. В. Несторова става стажантка в III-та мъжка гимназия. След този стаж, тя вече може да заема учителска длъжност, но по това време в София за учители по език място няма. Така тя започва работа в прогимназията на село Ковачевци, Самоковско. Разстоянието от 42 км. редовно изминава пеш, за да се прибере до София и сутринта рано да е на утринното слово. Така прекарва цели две учебни години 1938/1939 и 1939/1940 - като на самотен остров, далеч от близките си, при доста примитивни условия. Но в часовете на духовна работа и вдъхновение много от нейните стихове се раждат през тихите вечерни часове под светлината на газената лампа и бумтенето на дървата в текиената печка.

За първи път на Рила

За първи път В. Несторова заедно с майка си се качва на Рила през 1938 г. Тогава започва да пише и стихове. Това става след почистване на извора „Ръцете, които дават“. Стиховете ид-

ват на групи, най-често свързани с идеи от беседите, които Учителя държи сутрин.

На Петров ден 12 юли тя му подарява стихотворението „Син на зората“. Пее край огъня солови изпълнения на песните „Нева санзу“ и „Каж ми ти истината“. Учителя й казва, че най-много се е прераждала в Египет и Индия и е живяла в римските катакомби в първи век, като римлянка приела християнството. Веднъж на същия събор след беседа остава сама на Молитвения връх и сяда на мястото на Учителя. В този момент я сположда силно вдъхновение за писане. Обрисова се картина на жрица, която пази свещения огън в храма и целият й живот в

няколко прераждания се обрисова с думи. Дава се плана за поемата „Пътят на душата“, по-късно преименувана в „Песента на Амунда“. След като написва план на поемата, тя отива при Учителя и го пита, как може да пише за това, след като не познава закона на кармата. Той й казва: „Вие сте готова, седнете и пишете.“ След като се връща от Рила, сяда една вечер и започва да пише. Стиховете идват без усилие и се диктуват направо и така на другия ден вече е готова цялата поема от 112 четиристишия. На въпрос какво значи името Амунда, Учителя отговаря: „А - това е една душа, която идва с някаква мисия, мун - е силата, която освобождава душата и

Първа среща с Учителя

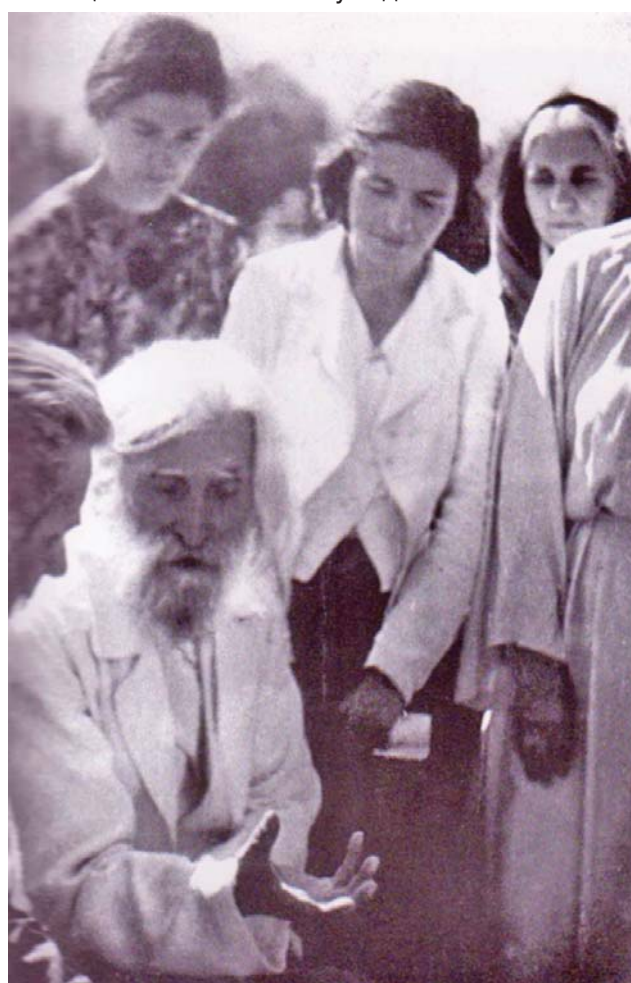
На 12 юни 1937 г. В. Несторова отива на Изгрева при Учителя, за да пита за хороскопа си. Той я препраща към Михаил Иванов и Георги Радев. Няколко дни ходи при М. Иванов, който й прави нов хороскоп и го тълкува. Тя има т. нар. космичен кръст и, когато пита Учителя, той й казва, че кръстът се разрешава, когато човек се задвижи кръгообразно. Тогава този кръст става диагонален на сферата и се образува сфера. На земята без кръст не може, земният живот е разпятие между дух и материя.

За първи път на Рила

За първи път В. Несторова заедно с майка си се качва на Рила през 1938 г. Тогава започва да пише и стихове. Това става след почистване на извора „Ръцете, които дават“. Стиховете ид-

ват на групи, най-често свързани с идеи от беседите, които Учителя държи сутрин.

На Петров ден 12 юли тя му подарява стихотворението „Син на зората“. Пее край огъня солови изпълнения на песните „Нева санзу“ и „Каж ми ти истината“. Учителя й казва, че най-много се е прераждала в Египет и Индия и е живяла в римските катакомби в първи век, като римлянка приела християнството. Веднъж на същия събор след беседа остава сама на Молитвения връх и сяда на мястото на Учителя. В този момент я сположда силно вдъхновение за писане. Обрисова се картина на жрица, която пази свещения огън в храма и целият й живот в

няколко прераждания се обрисова с думи. Дава се плана за поемата „Пътят на душата“, по-късно преименувана в „Песента на Амунда“. След като написва план на поемата, тя отива при Учителя и го пита, как може да пише за това, след като не познава закона на кармата. Той й казва: „Вие сте готова, седнете и пишете.“ След като се връща от Рила, сяда една вечер и започва да пише. Стиховете идват без усилие и се диктуват направо и така на другия ден вече е готова цялата поема от 112 четиристишия. На въпрос какво значи името Амунда, Учителя отговаря: „А - това е една душа, която идва с някаква мисия, мун - е силата, която освобождава душата и

да - влизане в положението.“ По-късно в писма до приятели В. Несторова се подписва с псевдонима Амунда.

На една разходка до „Вътрешния близък“ в дълбоката тишина, тя чува пеене на някакъв висок тенор пеещ възходяща мелодия, следван от множество гласове. Това продължава само няколко минути, след което изчезва. Тя е изненадана и неподготвена и като пита Учителя за това преживяване, той отговаря, че това е природна музика.

На събора през същата година Учителя я подтиква да прочете нещо от Сведенборг. Това тя го приема като един прекрасен увод към изясняване

Учителя казва на В. Несторова и Милка Периклиева, детска учителка, да се готвят за преподаване на Паневритмията четири пъти седмично. На 25 юни трябва да започнат курсове на млади учители по физическо възпитание. Министерството на образованието е одобрило упражненията да се въведат в училищата. Весела приема с голяма радост поръчението. Учителя им казва: „Бъдете като две вещи, чийто пламък ще се слива и осветява всичко. Милка мисли баницата за цяла година, а ти мислиш баницата за днес да е хубава.“ Двете обаче не се разбират и така идеята, упражненията да се въведат в училищата, остава за поколенията напред.

Преводи

Първият превод на английски е „Свещени думи на Учителя“, които са отпечатани в Ню Йорк, след което по поръка на Учителя В. Несторова превежда беседите: „Абсолютна чистота“, „Големият брат“ и „Новият ден“, както и книгите: „В царството на живата природа“, „Бъдещото верую на човечеството“, „Новата Ева“, всичко от Паневритмията - увод и обяснения, „Пътят на ученика“, „Царският път на душата“ и първите три тома на „Сила и живот“.

Учителя развива творческите способности на учениците си

В приемната си стаичка Учителя дава теми за стихотворения и развива творческите и музикални способности на своите ученици. Веднъж дава едно стихотворение „На ранина“ на В. Несторова и поръчва да му постави музика.

Често Учителя й дава ключа за пианото в салона на Изгрева, за да свири композициите си, като идва от време на време да слуша как е разработена мелодията. Така един ден той й дава стихотворението „Изворче“, на което тя написва музиката.

На 20 декември 1940 г. в частен разговор Учителя говори на В. Несторова да пише и композира така, както идва творбата, в свободна форма и да не се придържа непременно към установените форми. После добавя: „Колкото повече едно цвете страда, толкова по-силно ухае излъчва.“

продължава на стр. 6

Импресии от Вриндаван, царството на бхактите...

Бхакти йога или пътя на Любовта е една от основните пътеки, които предлага ведическата традиция на Изтока, а Вриндаван и Матхура, рождените места на Радха и Кришна, от мнозина се считат за царството на Бхакти йога. Наистина тук човек може да се докосне до древната вайшнавска традиция, да почувства любовта на вайшнавите към любимите Кришна и Радха, да се учуди /от позицията на своя модерен ум/ на екстаза и радостта, с която хората пеят по храмовете и по улиците и ако си позволи лукса да се отпусне, дори да вкуси част от тяхното опиянение... Тук пеенето и молитвите са начин на живот, а не просто практика. Служене и любов, това е златната формула, която предлагат Учителите от Вриндаван. „В днешната Кали юга е трудно да се практикува дисциплина и знание, най-достъпният път за човека е бхакти, пътя на Любовта“, казва Садху Махарадж, чиито гости бяхме и ние българите. Всъщност никой тук не прави йога такава, каквато е позната на Запад. Вриндаванци изглеждат не вярват в позите и дишателните практики, а по-скоро вярват на отдадеността към гуру и на любимия Кришна, безкористно служене на светците и нуждаещите се, любов към всички и всичко... „Фиксирай своя ум в Мен и твоят интелект ще проникне в Мен и тогава без съмнение ти ще пребиваваш в Мен завинаги“, съветва Кришна своя приятел Арджуна, отъждествявайки себе си с Върховното. Методът е прост и ефективен - джапа, повтарянето на мантра със свящото име на Кришна. Винаги. Постоянно. Непрекъснато. Всяка свободна минута...

Кришна е един от аватарите, всепризнатите духовни лидери на човечеството. Роден е в Матхура от Деваки и по план е трябвало да бъде убит, тъй като е било предсказано, че ще сложи край на царството на чичо си Камса. Историята много прилича на раждането на Исус. И двамата оцеляват благодарение на Божественото провидение. Кришна дава „Божествената песен“, известната Бхагавад Гита на своя приятел Арджуна и тя се превръща векове по-късно в библията на хиндуизма. Рудолф Щайнер казва, че няма по-съвършено поетично-философско произведение от Бхагавад Гита и вероятно е прав. Кришна има много лица-символи за тези, които виждат: като дете, което краде пречистено масло от избите на съседите, като пастир с флейта, който омайва девойките и те напускат своите съпрузи, като цар-посланик за мир, като гуру, като приятел... Кришна е навсякъде и във всичко... Без него е невъзможно да

си представим Индия. Факт. Всъщност за вярващите в Кришна е обида твърдението, че Кришна е аватар на Бога - защото Той е самия Бог...

Хората тук не се радват на удобствата и радости на нашия свят, канализацията е външна, водата е солена и не става за пиене, няма магазини за алкохол, нито пък видяхме някъде да се продава месо... Няма барове и дискотеки. Средностатистическият българин тук би умрял от скука... На кой би му хрумнало всяка вечер да си прекарва времето по храмовете и да пее, и да танцува на Бога?!? Трудно е за вярване, докато не го видиш със собствените си очи.

Сутрините /още от 4 часа, невъзможно е да се спи след това/ се изпълват със звуците на песните и камбаните на стотиците храмове... хората започват своя ден с Бога и го завършват с Бога. През деня се движат със своите торбички, в които държат броениците си, за да могат да мантруват при всеки сгоден случай.

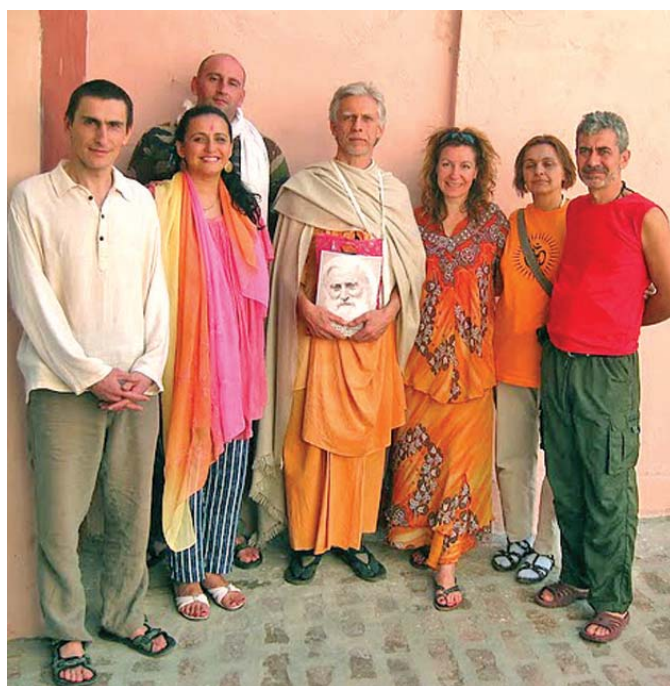
И всичко това на фона на цялата мизерия и бедност... На човек му идва да се замисли... за желанието и неговата ненаситна природа; за малките неща в живота; за простотата и естествеността, която придобивките на цивилизацията отнемат първо; за смисъла и посоката...

„Вриндаван е покрит с тънък материален слой от великата илюзия Мая, зад който очите на виждащия откриват един екстазен и божествен свят“, казва Тиртха Махарадж в един от разговорите си като предупреждение може би, към тези, които освен бедност и мизерия, не виждат нищо друго в свещената земя на индусите.

А дните на Холи, празника на цветовете, бележат един от пиковите на веселието и танците. Навсякъде по улиците, по храмовете, по ашрамите се изсипват стотици килограми цветен прах и бои. „Цветовите измиват нашите недостатъци и зло“, твърдят местните. Това е празник на победата на доброто над злото, на идването на пролетта, на забавленията на Кришна и на още кой знае какво. Едва ли някой се интересува точно, важно е, че настана голяма веселба и мало, и голямо се замеря с бои и си честити празника... Е, налага ни се да прежалим по един кат дрехи и да се втурнем и ние в голямата мацаница...

Земя на контрастите - на най-бедните и най-богатите, на най-невежите и най-извисените, на суеверия и космични технологии, на горещи пустини и снежни върхове... Никой не си тръгва от Индия завинаги...

Живко Стоилов

Със сърцето на Индия

Някой някъде беше казал, че пътешествията и пътуванията към чужди страни са всъщност пътувания към себе си. Дали това важи за нашето пътуване в Индия или не съвсем?

Дали намерихме и оставихме частица от себе си в тази невероятна страна, нещо, което ще продължим да търсим до края на дните си. Страна на контрасти, хаотично разхвърляни детайли, един океан от усещания, които логичният ум отказва да обхване и остават само сетивата, остава само сърцето и човек се потапя и тупти заедно с душата на тази страна, пулсирайки с ритъма на Любовта.

Иванка Колева

За Индия...

Реалност или илюзия?

Няма думи, с които можеш да пресъздадеш нито това, което виждаш, нито това, което чувстваш, бъдейки реална част от Индия. Тук няма време, няма негативизъм, няма страх за утре, няма предрасъдци, няма нищо от нашия добре организиран, но фалшив свят - света на „белите хора“. И когато си част от хората на този народ - толкова беден, че нашите възприятия трудно могат да възприемат, че някой живее така в 21. век, то ти се струва, че сънуваш и това е кошмарен сън, в който никой не би могъл да оцелее. Знаете ли какво е да вървиш сто метра и да преброиш 36 човека, които спят на земята заедно с невръстните си полуголи деца, хора, които имат само едно одеало и една, две дрехи на гърба си, и

Да, наистина е абсурдно, да използвам думата благодарност, но тя изпълваше всеки миг от нашето поклонническо пътуване в Индия с още нещо, нещо, което аз лично не познавах до този момент... Наслада и убожаване. Когато тънцувах в храмовете, пеейки своите мантри, те се наслаждавах, когато се молеха, те обожаваша, когато правеха, каквото и да е, те изпълваха своята светла детска същност с веселие и благодарност, че са живи, че могат да служат и да влизат във връзка с Бога чрез всяко нещо, защото на практика, те, индиците не отричат, а приемат, не съдят, а се усмихват, а когато откажеш пари на просяк, той те благославя и ти се прекланя с мир....

Садху Махарадж

когато на другия ден минеш по светло на същото това място, срещайки очите на тези така бедни, а всъщност много богати хора - същите да те благославят и поздравяват с очи пълни с радост, радост, че живеят, че ги има, че има какво да хапнат само днес и да отидат в храма и сутринта, и вечерта, храма на Кришна на любовта, където да пеят и благославят величието на живота, изпълнени с благодарност.

И като си представя как в братските среди битува един факт за Индия и йога, които съм чувала от много братя и сестри, като „анатема“, не мога на това място да не коментирам, че йогата е инволюционно учение, да, факт е, след като нашият велик Учител го е казал, то е така, но също така е казал доста други неща, които някак ни обягват все едно отричането от един факт определя всичко останало за не-

що толкова велико: в книгата „Разговори на Ел Шадай“ на Боян Боев от издателство „Алфа Дар“ в тесен кръг на ученици Учителя казва: „Трябва да прочетете ведиите - епичните произведения на Индия. На индусите е дадена тайната на Божественото знание, защото те са тези, които най-добре могат да запазят тайните“, и още „В историята на човечеството до сега индийският народ е единственият, който е изпълнил задачата си, дадена му от небето“.

Когато попитахме Садху Махараджа, на когото гостувахме в рандаван в неговия ашрам, как е възможно толкова много бедност и страдание да има навсякъде, той се усмихна и с детска ус-

мивка ни отговори: „Само при най-голямото страдание може да се изяви Божията любов, която, ако примеш, служейки на всички напълно отдаден, с радост ще разбереш величието на любовта и Божественната мисъл във всичко, което е на своето място и няма противоречие, а веселие и смирение ще ликува в душата ти, която познава Божията милост и обич. Ако искаш да намериш Любовта, излез вн на улицата, върви със сърцето си при страдащите и гладните и ще я откриеш.“

Там и в другите безбройно много ашрами в това нечак толкова голямо градче в северна Индия всеки ден хората от храмовете готвеха и раздаваха храна на бедните. Навсякъде в Индия независимо кой си, какво работиш и от коя каста си, ти си част от бекрайната вяра, добронамераност и толерантност към всичко. Когато изиграхме 6-те упражнения в

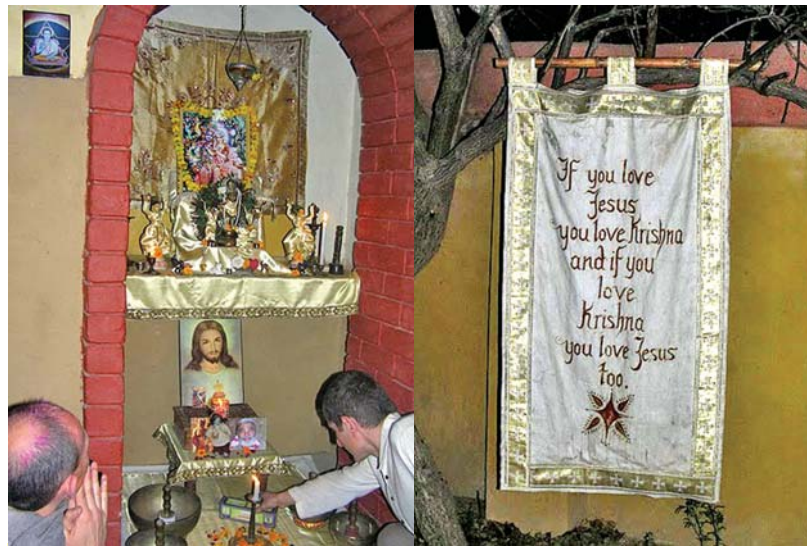
астрономическата обсерватория в градския музей на Джейпур, нашата интернационална група в това пътуване, мнозина дойдоха и ни попитаха за Учителя, за Паневритмията и дори пожелаха да организираме Паневритмията, за да играят заедно с нас. Спомням си една българка от кришнарите, която няколко пъти идваше и питаше: „Учителя какво казва за това...? Какви методи да-

ва за онова...?“ и после установяваше колко е хубаво всичко това, което разказваш...

И аз с цялото си сърце благодарна се молах за себе си, за скъпите ми приятели, и братя, и сестри да можем да бъдем толкова толерантни и свободни, смели и устремени към Божественото, както хората, които срещнах там в Индия, и пред които се прекланям за великото им смирение и свобода да обичат и вярват, да пеят и танцуват, да се молят и обожават Бога независимо от името, формата и адреса на нашата конкретност.

Защото животът е дар, Божествен дар, за който нашият Учител ни е завещал толкова много в една формула: *Ученикът трябва да има сърце чисто като кристал, ум, светъл като слънцето, душа, обширна като Вселената, мощен като Бога и едно с Бога!*

От една благодарна и вдъхновена душа, пила глътка от убожаването на един свят по-реален от самата реалност, и по-светъл от самата представа за светлина
Ивелина Елмазова

ФАКТ БЕЗ КОМЕНТАР.

На олтара в един от многото храмове по пътя на нашето поклоние в град Вриндиван, където Кришна и Исус бяха един до друг, а образите на Майката Дева и Майката на Кришна ни посрещнаха на входа на храма.

Превод:
Ако обичаш Исус,
обичаш Кришна и
ако обичаш Кришна,
обичаш също и Исус.

Пътуването ни в Индия

Индия - многолика, духовна, блага, екзотична, успя да спечели сърцето ми. Животът там е зареден с много дух, открит, негримиран, много лежерен. Бяхме посрещнати сърдечно в Ашрама на Садху Махарадж във Вриндаван, като скъпи гости. Вриндаван е родното място на бог Кришна, аватар живял преди 5 хиляди години. Видяхме как преданотоотдадените му се наслаждават и славят свящото име безспир. Там е чест да служиш на другите, да ги приемаш такива, каквито са,

да не се фокусираш върху грешките и да ги съдиш. По-

сетихме основни храмове, някои величествени, други по-обикновени. Ритуалите ни вълнуваха, радваха. Тези хора ни приобщаваха и благославяха с радост. Впечатляваха ни древни крепости и дворци, като Амбар форт и дворецът Джантар Мантар в Джейпур, Ред форт и Тадж Махал в Агра. Многолюден и многоцветен беше празникът, свързан с раждането на Кришна в храма Радха Свами в Матхура. Две реки - Ганг и Ямуна, грабнаха душата ми. Свещени като вечността и много различни една от друга. Едната буйна, забързана

близо до устието си в Хамалаите. Другата спокойна и малко потайна. И двете почитани като божества. А какъв урок ни дава една река? Тя преодолява препястия, проправя си път, дава живот и в крайна сметка се слива с морето, с океана. Прекрасен урок. Ришикеш, стиген в подножието на Хималаите, град на ашрами и източна философия. Чудесна духовна дестинация. Тук срещнахме много млади хора, дошли да търсят истината за себе си, за мястото си в света и най-вече за Бога. Наблюдавахме много ритуали извършени на

реката, потопихме се преди изгрев слънце във водите на Ганг и се насладихме на спо-

койствието на Ямуна. Съчетаването на пречистващата сила на водата, огъня, молитвата в едно е много силно въздействащо. Празнувахме с тях холи - празник на победата над тъмните сили, символ на раждането на новия живот, с всички цветни багри, които се изсипват върху теб и освобождават от задръжките. Не може да се разкаже всичко от това поклонническо пътуване. Трябва просто да се преживее. Индия, дано се срещнем отново.

Надежда Ангелова

Снимки от Индия:
Живко Стоилов

Весела Несторова (1909-2002)

от стр. 3

Една праскова има по-фини вибрации и, когато расте между сливи, не се чувства добре. Дърветата си пращат привет по вятъра. Вземете за пример нара. Така се ражда стихотворението „Песента за нара“, където два нара са разделени един от друг и как само по вятъра си пращат поздравии.

Интересно е създаването на песента „Житното зърно“. Учителя изпява темата: „от житено зърно аз станях малка птичка във въздуха да хвъркам“. След което дава думите: „днеска за първи път добре пременена на лозена пръчка кацнах“ и казва на В. Несторова: „Направете една песен сега“. Така се появява песента „Житното зърно“.

На 29 януари 1941 Учителя дава песента „Ме-хейн“, която вдъхновява В. Несторова. На следващата 1942 година тя успява да развие този мотив в песента „Хвала на любовта“, а в течение на 21 г. го прави основен в ораторията „Отец на светлините“. Когато за пръв път тя изпява песента пред Учителя, той я кара да я повтори и коригира нещо в началото. След няколко дни й казва: „Гените на музиката Ви дадох тази песен. Тя ще Ви следва през целия Ви живот.“ Това действително се случва, защото тази тема никога не я напуска и става майка на много други творби. На концерта на 22 септември 1942 година изпява песента „Хвала на любовта“ (Ме-хейн) пред всички, като сама си аккомпанира на пиано.

На 22 март 1942 г. тя дава на Учителя стихотворението „Хармония“, за което той казва, че гамата за първи път влиза в поезията.

Веднъж през 1942 г. Учителят й казва: „Лозата е един спящ ангел, хората я режат, а тя дава хубави плодове. Опишете лозата, рекох!“ Така пък се ражда стихотворението „Лоза“.

Пак през 1942 г. след беседа в разговор Учителя казва: „Зора се е чудна зазорила, тя живота нов е проявила“. Тогава на В. Несторова й идва идеята да напише думи към упражнението „Слънчеви лъчи“ от Паневритмията, за да може то да се пее. Сяда на близката полянка до Изгрева и вдъхновено започва да пише, като стиховете идват леко и ритмично.

Веднъж Учителя казва на В. Несторова: „Вие трябва да си купите пиано!“ Тя все още няма собствено пиано и затова разговаря с племенницата на Учителя - Люба Чакалова. Люба също посещава „Изгрева“ и се оказва, че има пиано за продажба. Така през 1942 г. В. Несторова се сдобива с пиано за 30 000 лв.

Песента „Тайната вечеря“ се ражда след като В. Несторова среща в Евангелието (Мт, 26:30 и Мк, 14:26), че на Тайната вечеря се пее: „и като изпяха песен, те се качиха на Елеонската планина“. Започва да се моли да й се даде начин да чуе песента. Така една вечер в полусънно състояние тя вижда самия Христос в синя светлина до леглото си, който сам я изпява.

На 7 март 1943 г. Учителя разказва случая, който е описан в стихотворението „Изключение“.

На 21 ноември 1943 г. Учителя с група приятели са на Витоша на хижа „Алеко“. В. Несторова получава силен импулс и се качва сама.

Печката бумти, а вечерта при светлината на газената лампа текат разговори до полунощ. Учителят говори малко. Разказват се истории от братския живот. По едно време Учителят, както до момента слушаша вгълбено, започва да пее песента „Ангел вопияше“ - любимата песен на В. Несторова, която майка й пее като малко дете. Учителя пее с дълбоко чувство и не сваля поглед от Весела, като че ли й отделя специално внимание. Тя се трогва дълбоко и се мъчи да проумее, защото той пее тази вълшебна песен, създадена от баща му Константин Дъновски.

„Изворът на доброто“ в Мърчаево/Светляево

Бомбардировката над София на 10 януари прогонва всички жители. Тогава за 9 месеца Учителя се премества да живее в с. Мърчаево, което той преименува на Светляево. През целия период там е и В. Несторова. Тя лично участва в построяването на „Извора на доброто“, който представлява бъдещето на човечеството. Заедно с Владо руснака те всеки ден копаят, метат, чистят, редят мозайка, докато го завършат.

За 5 март В. Несторова подготвя литературно-музикална про-

рама в читалището, по случай настъпващата пролет. По това време много деца са евакуирани и няма кой да се занимава с тях. Така тя образува хор, с който подготвя няколко народни песни и „Ставай дъще“ от Учителя.

След вечеря Учителя ги кара да пеят народни песни, за да преобрази думите на песимистичния и мрачен текст и да опише новия българин.

За песента „Не ли думам“ й казва: „Напишете нов текст“ и тя пише три стиха.

Учителя дава нови думи за народната песен „Запретни, Веломе“ и поръчва на В. Несторова да ги нагоди към мелодията.

На 16 април 1944 г., сутринта на Великден, ябълките са разцъфнали и уханието изпълва

яй: „Победният не е хубава дума, трябва да е „денят на обилната светлина“, а „търж“ е неблагозвучно, да се напише „радостно“, след което добавя - и по-хубави работи ще пишете. Хармонизирайте химна, както намерите за добре.“ След тази среща Учителя се прибира в стаичката си и през следващите девет дни повече не излиза оттам.

На 24 декември, неделя в 5 ч. сутринта В. Несторова заедно с Владо Руснака, записват последната формула, която оставя Учителя: „Да се прослави Бог във Бялото братство и да се прославят Белите братя в Божията любов!“ Сутринта на 27 декември В. Несторова и майка й са на утринно слово, което се чете от един брат.

целия двор. В. Несторова чува хор, който нежно пее Божествена песен: „Майко Богородице, цъфнала ябълко...“

Отново на „Изгрева“

През декември 1944 г. Учителят казва на В. Несторова: „Ако се омъжиш, ще имаш две мъжки деца и с едното 15 г. ще имаш големи тревоги, след това не се знае какво ще стане.“ Действително в живота на В. Несторова има двама мъже, за които тя се грижи като майка - Иван Бацадзе, който благодарение на нея става професор и Димитър Спасов, който става университетски преподавател пак по нейна препоръка. В друг разговор преди това Учителят й казва: „Недей да раждаш в този живот, ти си раждала, раждала, раждала. Ако сега родиш ще оставиш корен тук, след това трябва отново да слизаш на земята, за да повдигаш този човек.“

На 18 декември 1944 г., понеделник тя написва „Победен химн“ и отива да го покаже на Учителя. Тогава той едва слиза до пианото, но прави важни корекции. Каз-

ва Любовта на В. Несторова към бургаския край е още от септември 1945 г., когато, за първи път посещава нашия район. Тогава е без работа, тъй като колежа в Симеоново така и не отваря след бомбардировките през 1944 г. Пет месеца престоява в Тополица, където тогава за постоянно се е оттеглил ръководителят на бургаската група брат Минчо Сотиров. Там е приготвена стая за Учителя, подредена с бели перденца и покривки, всичко в бяло. Наставят я в тази стая, което много я трогва. В последващите месеци заедно с брат Г. Куртев обикалят околните селата с една магарешка каручка. В много от селата Бата, Страцин и др. по онова време

или поради натиск от директори, или поради уволнения, или поради съкращения. Изобщо живот изпълнен с тежести и неприятствия, което е видно и в хороскопа й.

В др. период от живота си В. Несторова пее в хора към Българското национално радио. Дава частни уроци по английски и е мн. търсена като такава. В годините ок. 1975 г., заедно с Петър Ганев, прави документален запис на цялата песнарка. Като обем песните излизат ок. 8 аудио касети. За съжаление не са запазени копия до нас.

През 1977 г. издателство „Народна младеж“ отпечатва книгата „Островът на съкровищата“ на Р. Л. Стивънсън преведена от В. Несторова.

В периода 1979-1989 г. тя участва в т. нар. „Таен лагер“ организиран само за чужденци от Крум Вържаров. Този лагер се провежда през лятото за около месец и се разполага под връх Мусала, в местността наречена „Сфинкса“. Там Весела е ползвана, както за преводач със своя безупречен английски, така и за оратор. Уникалният й тембър и увлекателният начин на говорене като магнит приковава вниманието на жадните да чуят нещо повече чужденци от устата на ученик бил във вътрешния кръг на Учителя.

В началото на 90-те години тя се свързва и работи с Дейвид Лоримър - виден британски учен и мислител, който популяризира учението на Учителя в англоезичния свят. Така се появява една от известните му книги „Пророк на нашето време“ („Prophet for Our Times“), базирана до голяма степен на записки на В. Несторова.

Иван Бацадзе остава верен приятел до самата си смърт през 2001 г. До последно той се грижи за нея в тежкия момент, когато тя си чупи крака през 2000 г. и вече е трудно подвижна. През лятото на 2001 г. В. Несторова се премества в Бургас, където намира сигурен и уютен пристан за последните месеци от своя живот. Брат Динко и сестра Янка се грижат до последно за нея с много старание и любов. На 6 март 2002 г. рано сутринта тя напуска този свят, за да продължи своя вечен път към светлината.

Братска група Бургас

Живот и дейност след заминаването на Учителя

Когато беседата свършва Мария Тодорова забира Весела, като с тревога й казва, че Учителя си заминава. Когато влизат в стаята там са Борис Николов и Владо Руснака. Весела се приближава и в този момент Учителя издава два пъти една дълбока издишка. В края на околото му се образува голяма сълза. Тогава тя взема, кърпата, която лежи на гърдите му и с нея избърсва тази сълза. После прибира кърпата и я пази до края на дните си. Когато разбира, че това е последното издишание на Учителя силно й прилошава и едва се добрира до дома си. Ляга, и като че животът в нея се свършва. Но на следващия ден сутринта, както лежи като мъртва, чува ясно гласа на Учителя, който прозвучава в слънчевия й възел: „Недей скърби, аз ще възкръсна!“ В този миг цялото й тяло се изпълва с живот и радост прелива в сърцето й. Скача от леглото вече като нов човек и нито следва от досегашната скръб.

В професионалната си кариера В. Несторова най-дълго се задържа да работи в Руската гимназия в София, където в периода 1955-1960 г. е преподавател на Людмила Живкова, дъщеря на Т. Живков. Оттам е познанството и с Димитър Спасов, който също е преподавател по английски и приятел на Иван Бацадзе. За 25 години учителстване тя 12 пъти си сменя службата

Учение и съжителство Отново заедно

От 26 февруари до 3 март в Плевен отново се проведе курс по пеене с ръководител Петьо Цанов, с цел затвърждаване на наученото от предишните уроци, разучаване на нови песни, теоретични постановки при пеене дадени от Учителя, като акцентът този път бе индивидуалната работа с желаещи. Бяха засегнати темите: звукоизвличане, постановка на тялото, на говорния апарат, изясняване на неяснотите в процеса на пеене и т.н.. Изнесена бе и кратка лекция, засягаща параметрите на един тон и неговите свойства (сила, интрузивност и др.). Припомнени бяха съответствията между тон и цвят, като направихме опит за изпяване на песен, визуализирайки цветовете (получи се нещо като цветна песен, което бе много забавно). Увеличаващата се аудитория с всеки изминал ден бе критерий за важността и необходимостта от такива срещи. Интензивността, наситеността и прекрасният начин на преподаване на тази прекрасна музика

видимо повдигна духа и тонира всеки един от нас. Отдадеността на Петьо и дълбокото му проникване в идеите на музиката на Учителя стимулираше всеки един от присъстващите да обогати своята музикална култура. Заедно с песните, които научихме при предишните срещи, между които „Славейчета горски“ и

„Изворче“, групата се зае и с изучаването на нови като „А бре, синко“, „Милосърдието“, „Радост за душата“ и др., като особено желание и внимание отделихме на „Новото Битие“.

В духовната работа, която проведохме, във всеки наряд включвахме молбата си за отпушване на „Изворът на Доброто“

в Мърчаево. На 3-и март след последния урок завършихме това прекрасно начинание с братска трапеза, отправяйки благодарност към Бога и към Учителя за всичко и с обещание тези уроци да се превърнат в ежемесечна традиция за да продължим и доразвием наученото.

Димитър Първанов

На 31.01.2010 г. в Разград ние посрещнахме гости от София. Брат Андрей Грива, който беше за първи път гост на нашата братска група, грабна вниманието на присъстващите в Залата на Филхармонията с мултимедийна презентация. Тя включваше моменти от живота на Учителя и развитието на обществото Бяло Братство през годините.

Представените моменти от живота на Учителя, както и живота на обществото Бяло Братство, събудиха нескрит интерес сред присъстващите.

Публиката емоционално съпреживя и изпълненията на Йоана Стратева - цигулка, Радостина Няголова - пиано и Пламена Гиргинова - сопран. Концертът беше съпроводен от мултимедия, която излъчваше кадри от братския живот и прекрасни природни картини, подбрани от Галина Герасимова. Всички присъстващи се докоснаха до светлата и сърдечна атмосфера, която създава братските отношения.

Разградската група сърдечно благодари на гостите, отзовали се на поканата. Те внесоха истински духовен импулс в града ни. Това събитие беше отбелязано във всички местни медии. Благодарим Ви от сърце!

Нека тези стихчета бъдат поздрав към всички братя и сестри с очакване за нови приятелски посещения.

ИЗХОД

За да излезем ний от тъмнината е нужна светлина в душата. А тя в светилник скрит се крие и трябва много Вяра и Любов, да може тя да се открие.

Че тя е пътят във живота, по който лесно се върви и всяко отклонение от него, осеяно е с тръни и бодли.

Но търсецията светлината, е воден днес от съществата, които Истина и Мъдрост даряват му чрез светлината.

О, светли, мили същества, небесни ангели и херовими, ний благодарим Ви от сърце и нашата молитва тайна, прадайте Богу от сърце.

Тодорка Димитрова

САРУЖЕНИЕ „СЛЪНЧОТЛЕДИ“ организира пролетен лагер „Смолян 2010“

Лагерът ще се проведе в периода 2-8 април 2010 г. Цена: 180 лв. В цената е включено: вегетарианска храна и нощувка за 6 пълни дни в хотел „Рибката“ - Смолян и последната следобедна закуска в р-т „Въча“;

входна такса за Планетариума и посещение на Роженската обсерватория, музеи и природни забележителности, които са посочени в програмата; билет за лифта до връх Снежанка и входната такса за посещението на кулата Снежанка; пътни и входна такса за пещера „Ухловица“; подръчни материали необходими за занятията (бои, флумастери, моливи, заготовки за кошери и др.); закупуване на следобедна закуска. В цената не са включени пътните до Смолян и обратно.

ЗА ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ:

Бургас: 08888 65418, e-mail: geotoni@abv.bg; София: 0898287703, e-mail: dimova_v@abv.bg; Пловдив: 0887331097, e-mail: office@elbulgaria.com

Студът всичко дава

В най-студените дни на годината, при преминаването на арктическия студ над родината ни, в гр. Шумен на 30 януари 2010 г. от 11.00 ч. в ХГ „Елена Карамихайлова“, духовно общество „Бяло братство“ представи художника Васил Иванов. Началото беше дадено чрез слово за художника от бр. Андрей Грива - инициатор и съорганизатор на изложбата в гр. Шумен. След официалното представяне на изложбата в меката на художниците - ул. „Шипка“ № 6 в гр. София през ноември и декември 2009г., шуменската галерия се явява втората спирка в пътя на изложбата. Специалистите и ценителите на изкуството поставят брат Васил Иванов до големите имена в българското изобразително изкуство през ХХ век, като Давид Перец, Жорж Папазов, Рафаел Михайлов и др., които си отиват от този свят неразбрани и недооценени.

Представената изложба дава нова светлина и популярност за живота и творчеството на един ученик на Учителя. Дойде време светът да разбере повече за учениците от Школата на Бялото братство и техните постижения. Изложбата в Шумен е красноречив факт, потвърждаващ идването на това време. Брат Васил Иванов беше представен в Шумен чрез 150 картини, включващи живописни платна, графики, както и отделни фотографии на художника, негови мисли и сентенции. Духовната извисеност на художника, като стил на творчество и начин на живот, определи мотото на изложбата - „Скитникът между звездите“. Тази изложба е създадена с много вещица и любов и затова тя има онази сила и обаяние, която рядко можем да срещнем в днешното време на духовна криза. Брат Андрей говори за

художника с рядко вдъхновение, защото тук става въпрос и за Учителя и Неговата Школа, за реализация на идеите на Новата култура, а първите нейни признаци са постиженията на първите ученици.

В студения съботен ден отбелязахме събитието с концерт от музиката на Учителя. Тук се извиха музикантите на Братството: Пламена Гиргинова - сопран, Радостина Няголова - пиано, Йоана Стратева - цигулка. Пълната програма бе изслушана и съпреживяна със светлина и топлина в душите, макар че наред с това всички заедно стоически понасяхме студа. Испитахме вълнуващи и незабравими мигове на синтез на музика, изобразително изкуство и слово, каквито рядко сме имали.

След обяд от 13.30 ч. последва среща и братска трапеза. Цялото шуменско братство с гости

те от София, Търговище и Варна се радвахме на сърдечното братско обичуване. Споделяхме за проблемите, които вълнуват всички ни. Брат Андрей Грива говори за новините в Братския живот, за миналите успехи и предстоящите проекти. Като, че ли тези събития ни карат най-силно да почувстваме духовното единение. Трябва да се знае и да си го казваме: „От братския живот по-хубав няма“.

На следващия ден музикантите на Братството имаха концерт от 11.00 ч. в концертната зала на Общински съвет в гр. Разград. Концерт, посветен на 145-годишнината от рождението на Учителя. На събитието откликнаха 130 граждани на гр. Разград. Това бяха и ще останат силни дни на добри изяви на Бялото братство в Шумен и Разград и то в най-студените зимни дни.

Атанас Атанасов

XVIII-ти младежки събор на Бялото братство - Мадара 2010 г.

Обични братя и сестри, каним ви на братски събор от 22 до 24 май 2010г. в красивата местност на свещената Мадара. В програмата на събора са включени: посрещане на изгрева на слънцето, духовни наряди, Паневритмия, съборни лекции, вечерни концерти и др.

Основната тема на събора е: „Правилата в окултната школа на Бялото братство и тяхното приложение“.

Възможностите за нощувка са: х-жа „Мадарски конник“, къмпинг, бунгала и палатков лагер.

За информация и заявки за нощувка: Атанас Атанасов - тел. 054/861147 и 0896669765.

Приказка за Гората

Някога, в далечно време имало една тъмна, усойна и мъглива Гора. Тя била доста особена Гора - много древна и стара. Била запечатала в себе си всичко, което е видяла и преживяла. Споменах ли, че била вълшебна? Май сега е моментът да го кажа. В Гората живеели гноми, елфи и разни други невидими за хората създания. Понякога минавали и хора през нея, но това се случвало много рядко, тъй като хората страняли от Гората, заради мъглата, която почти непрекъснато я обгръщала. Тази мъгла не била обикновена. Много феи кръжали във въздуха над Гората и пеели една и съща приспивна песен, от която се образувала тази мъгла. Феите били много стриктни и усърдно вършели своята работа с огромно удоволствие. Никога не се уморявали от нея, никога не им омръзвало да вършат едно и също нещо. Гората се сприятелила с тях. Дори тя понякога заспивала от тази песен, но гледала да се събужда, защото знаела, че нещо предстои и не искала да го изпусне спейки.

Един ден, в който всичко се случвало нормално един пътник наблюдавал Гората и навлязъл в нея. Той изобщо не се страхувал от Гората. На нея това и се сторило много странно и започнала да го наблюдава с интерес. Този човек знаел дори пътя в Гората, не се лутал, както другите хора, които минавали от там. Не протестираше, че е тъмно и мъгливо. Гората се зачудила дали пък и преди е идвал, а тя да не го е

видяла случайно. Мъчила се да си спомни, но не могла. Човекът вървял право в центъра на Гората. Никой човек до този момент не бил ходил там. Тази пътека била толкова скришна, че само елфите, гномите, феите и другите природни създания я познавали. Гората се чудела на смелостта на човека. Тя знаела, че това, което щяло да се случи имало нещо общо с мястото, към което той се бил запътил.

Човекът стигнал до мястото и спрял там. Това била една полянка, огряна от светлина, което било много странно, тъй като цялата Гора била покрита с мъгла. Той обходил мястото. Изчислявал нещо и накрая се спрял наред полянката. Човекът започнал да прави разни движения с ръцете във въздуха все едно дърпал концци. На Гората това и се сторило доста странно, но феите знаели, че има невидими златни нишки във въздуха, които те самите можели да виждат. Те видяли, че човекът събрал един голям сноп от златни нишки, чийто край се губел в пространството. Когато те били толкова, колкото той искал, спрял да събира и ги подредил в някакъв ред, след което той започнал да дърпа нишките, като ги използвал за струни. Всяка от тях издавал вълшебен нежен звук, като че от друга вселена. Започнал да свири на тези нишки. Гората не виждала струните, но чувала звука, който бил толкова красив, че тя усетила как този звук я променя. Тя започнала да пулсира като

сърце. А феите още като чули мелодията спрели да пеят своята песен. Така мъглата започнала да се раздига от гората. Феите започнали също да свирят на останалите златни нишки, които не били включени в музикалния инструмент на човека. Гората започнала да се преобразява. След като мъглата се разнесе изцяло, Слънцето осветило всичко.

Горските обитатели също следяли това, което се случвало. Докато човекът свирел от земята пред наредените струни поникнало едно зелено растение. То започнало да расте под влиянието на музиката, която се разнасяла из цялата Гора. Като пораснало донякъде се видяло, че има пъпка на цвете. Всички обитатели на Гората и самата тя започнали да наблюдават странното цвете. Гората не го познавала, но имала странното усещане, че го обича. Преобразяването, което било започнато с Гората било свързано и с цветето. То растяло и си оформило голяма пъпка, от която се виждало, че цветето щяло да бъде в розов цвят. Самите листенца на цвета излъчвали и една жива светлина, защото те били живи. Музиката продължавала да звучи и листенцата започнали да се отварят. Цветето сияело в розова светлина и пулсирало заедно с пулса на Гората. Когато цялото се разлистило било толкова нежно красиво и излъчвало такава светлина и любов, че дъхът на всички, които го наблюдавали спрял за миг. То било много нежно, живо и вълшебно.

Музиката продължавала да звучи. От розова-

та светлина на цветето незнайно как се появило едно красиво момиченце. То било голямо на ръст колкото човешките момиченца. Човекът, който наблюдавал всичко и свирел до този момент не променял сериозното си изражение, но когато момиченцето се родило от цветето, той се усмихнал и я назвал: Айя. Името и означавало Божествена любов. Момиченцето също се усмихнало и започнало да се разхожда и да тича из Гората. Където минавало всичко се променяло, всичко започвало да свети в розова светлина. То обиколило цялата Гора и я преоборило по такъв начин, че самата тя не можела да се познае. Гледала се и не вярвала на очите си, че това е точно тя - същата Гора. Тя разбрала, че досега е била много тежка, стара и тромава. Животът в нея течал бавно и мудно. Тя заспивала често. А сега била млада, жизнена, свободна, лека и изпитвала толкова любов към всичко, което виждала, че тази любов се настанявала и в другите. Цялата Гора се преоборила. Станала парченце жива любов. Това, което очаквала Гората от толкова време се случило. Но това преобразяване надминало дори и най-смелите и мечти. Новораждане - красота - музика - нежност - лекота - полъх - това били новите одежди на Гората. Това пробуждане на нейната душа я подготвяло към Новия път, който я очаквал.

Приказката все още няма край. Може всеки да помечтае и да я довърши в съзвучие с музиката, която излъчва душата му.

Радостина Няголова

„Аз казвам на всички ви: Ще има много хубави пъпки, ще има много цъфтене, ще има много връзване, само слана да няма. Сега няма да говоря за спасение, но ще говоря за промени. За спасение се говори на болни хора, които са още в болницата, а на вас, които сте излезли от там, няма да говоря за спасение. Трябва да приложим колективно добрите си мисли и желания.“

Учителя

Молитвата на едно цвете

Господи, погледни ме,
че Твоята Любов ме тук пося,
изпрати ми
един Твой лъч и капчица роса;
ще облека
най-пъстрата си дрешка този ден
и поздравявам
в Твое Име всеки, който мине
днес край мен.

Весела Несторова

Лира

„Човек е струна на Духа“
са святи думи на Учителя.
Създателят направил е човека
най-звучна лира, на която
невидими лъчисти пръсти свирят.
Великий Господи, свири на Своята лира,
разбрах, че песните ти никога не спират.

Весела Несторова

Нови книги

АБСОЛЮТНАТА СПРАВЕДЛИВОСТ

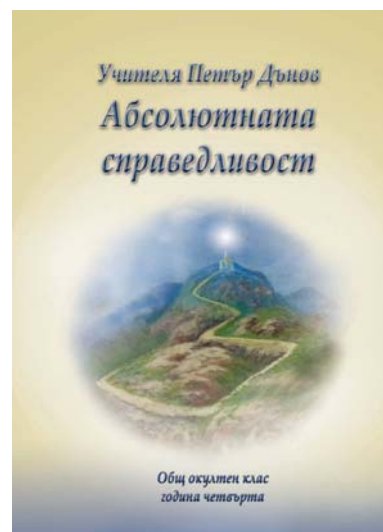
IV г. на ООК,
люксовна подвързия,
корична цена 15 лв.,
стр. 605

СЛОВОТО МУ Е ЖИВОТ

цена 8 лв.
Страници: 348
Резюмета от беседи на Учителя,
представени от Георги Томалевски

МОЛИТВИ ФОРМУЛИ, ПРАВИЛА И МЕТОДИ ЗА РАБОТА

съставен от Нестор Илиев,
цена 3.70 лв.

Книжно Магазинче

езотерика, стари книги, списания

Тел: 0885368780
ул. Стефан Стамболов № 8 - Женски пазар
понеделник - петък: 11.00 - 19.00ч.

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
За контакти: 066/854298, 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg
Предпечат: Евгени ИВАНОВ

цена: 0,50 лв.